

Arrest

nr. 279 897 van 8 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KECHTERMANS, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 februari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van de burger van de Unie, in functie van haar schoonzus, mevrouw N.B., van Marokkaanse nationaliteit.

1.2. Op 22 augustus 2019 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart, naar aanleiding van haar aanvraag vermeld in punt 1.1.

- 1.3. Op 7 mei 2020 wordt de verzoekende partij op een ander adres ingeschreven dan mevrouw N.B.
- 1.4. Op 21 januari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum gezinshereniging voor haar zoon.
- 1.5. Op 4 juni 2021 wordt aan de zoon van de verzoekende partij een visum toegekend.
- 1.6. Op 26 juli 2021 huwt de verzoekende partij met dhr. Y.B. van Marokkaanse nationaliteit.
- 1.7. Op 1 oktober 2021 en 1 februari 2022 dient dhr. Y.B. een aanvraag gezinshereniging in functie van de verzoekende partij.
- 1.8. Op 4 april 2022 wordt een brief aangetekend verzonden naar de verzoekende partij met de vraag om haar individuele situatie toe te lichten.
- 1.9. Op 16 april 2022 schrijft de verzoekende partij zich terug in op het adres van mevrouw N.B.
- 1.10. Op 20 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter in Antwerpen op 19.02.2019 in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene werd op 22.08.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Zij verkreeg het verblijfsrecht in functie van haar Nederlandse schoonzus N.B. (...) (RRN ...) met wie zij zich vestigde.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit reeds van 07.05.2020, datum waarop betrokkene op een afzonderlijk adres werd ingeschreven dan dat van de referentiepersoon en 16.04.2022 datum waarop betrokkene zich opnieuw liet inschrijven bij de referentiepersoon.

Wat precies bedoeld wordt met het begrip gezamenlijke vestiging heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal verduidelijkt in het arrest nr. 267 282 van 26 januari 2022: “Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de contante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030)” RVV nr. 267 282 van 26 januari 2022. Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het loutere gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de constante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030). Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet “ne s’aligne par sur l’article 13 de la directive dès lors qu’il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l’installation commune” (eigen vertaling: “niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging”), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie.

De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was. Uit een

volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet zozeer dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd louter omdat hij niet langer op hetzelfde adres verblijft als zijn Nederlandse broer, maar ook omdat er geenszins nog een afhankelijkheidsband met zijn broer blijkt.”

Om te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging, blijkt het aldus wel degelijk van belang te zijn om te onderzoeken of er sprake is van een zgn. beschermenswaardige familierelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en daarin speelt de afhankelijkheid tussen die personen uiteraard een belangrijke rol.

Echter, nergens uit het administratief dossier blijkt echter dat er sedert 07.05.2020 nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene legde naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen documenten voor waaruit blijkt dat zij sedert het bekomen van een legaal verblijf in België tot op heden onafgebroken tewerkgesteld is geweest bij verschillende werkgevers (“A” Concept Interim; Babilou, Trixxo). De advocaat van betrokkene beweert dat betrokkene enkel verhuist is omwille van het feit dat het zoontje van de referentiepersoon autisme heeft en dat betrokkene ondanks haar verhuis volledig afhankelijk bleef van de referentiepersoon en haar echtgenoot en dat de betaling van de huishuur, bijkomende kosten voor nutsvoorzieningen, medische kosten bijna volledig door hen werden voldaan. Om dit te staven werden een aantal facturen op naam van betrokkene en betalingsbewijzen hiervan door de referentiepersoon of haar echtgenoot voorgelegd (factuur van De Voorzorg dd. 09.01.2022; facturen Waterlink van maart 2021, mei 2021 en maart 2022; facturen van Engie van oktober 2020, december 2020, januari 2021, februari 2021, maart 2021, april 2021, mei 2021, juni 2021, juli 2021, september 2021, november 2021; factuur van een ambulance dienst dd. 01.12.2021; gsm factuur dd. 29.09.2021; factuur provinciebelasting dd. 31.03.2022; factuur van een medisch labo dd. 09.10.2021; betalingen aan De Voorzorg dd. 20.01.2021 en 11.02.2021; betaling van huur aan de huisbaas van betrokkene voor de maand juni 2020). De verklaring van de eigenaar van de woning waar betrokkene van 07.05.2020 tot 16.04.2022 stond ingeschreven, waarin wordt gesteld dat de referentiepersoon en haar echtgenoot steeds hebben ingestaan voor de betaling van de huur van betrokkene, kan niet aanvaard worden als bewijs aangezien deze bewering buiten één betaling van huur voor de maand juni 2020, niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden. Verder werden ook overschrijvingen vanwege de referentiepersoon of haar echtgenoot aan betrokkene voorgelegd: dd. 16.10.2021 (500 euro), dd. 28.03.2022 (60 euro), dd. 16.08.2021 (167 euro), dd. 23.09.2021 (61,25 euro), dd. 03.11.2021 (92,50 euro), dd. 03.11.2020 (50 euro), dd. 30.06.2020 (25 euro). Betrokkene legde eveneens met betrekking tot het kind van de referentiepersoon een identiteitsbewijs, een EU disability card alsook medische verslagen betreffende de ontwikkeling van dit kind voor.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt evenwel dat betrokkene in oktober 2019, januari 2020 en juli 2021 naar Marokko reisde waar zij op 26.07.2021 huwde met Dhr Y.B. (...) (geboren op 01.02.1985). Op 21.01.2021 werd reeds een visum gezinshereniging ingediend voor betrokkenes zoon uit een eerder huwelijk, A.M.A. (...) geboren op 06.09.2010 (RRN (0) (...)). Betrokkene toonde hierbij aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Op 04.06.201 werd aan betrokkenes zoon een D visum afgeleverd, waarmee hij naar België reisde. Op 20.10.2021 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitsbewijs voor minder dan 12 jarigen. Op 01.02.2022 werd eveneens een visum gezinshereniging ingediend door betrokkenes echtgenoot Dhr. B. (...). In het kader van deze aanvraag werd onder meer aangetoond dat betrokkene zelf tussen november 2020 en januari 2022 aanzienlijke geldbedragen opstuurde naar haar echtgenoot in Marokko dd. 12.11.2020 (7286,36 Dirham), 03.12.2020 (1065 Dirham), 18.01.2021 (4289 Dirham), 28.01.2021 (1065 Dirham), 05.02.2021 (585 Dirham), 19.02.2021 (1786,470 Dirham), 24.03.2021 (997 Dirham) 14.04.2021 (1274 Dirham). Uit deze vaststellingen kan worden geconcludeerd dat betrokkene sedert minstens mei 2020 geen deel uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon en dat zij sedertdien over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud alsook dat van haar zoon, om meermaals te kunnen reizen naar Marokko en om haar echtgenoot in Marokko financieel te kunnen ondersteunen. Het feit dat betrokkenes broer en diens echtgenote (de Nederlandse referentiepersoon) betrokkene in België occasioneel hebben ondersteund bij de betaling van facturen betekent niet dat betrokkene al die tijd afhankelijk was van hen om te voorzien in haar basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid dat wel zelf over (financiële) middelen beschikt, giften worden overgemaakt. Het feit dat betrokkene zich, onmiddellijk nadat zij het schrijven van 09.03.2022 ontving, waarin haar werd gevraagd haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, opnieuw liet domiciliëren bij de referentiepersoon (op 16.04.2022), doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling. Immers, louter het gegeven dat betrokkene heden opnieuw op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij plots ook ten laste is van de referentiepersoon. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 09.03.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 04.04.2022 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden.

Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Attest van gezinssamenstelling van de referentiepersoon dd. 16.04.2022
- Woonbewijs, registratie onroerend goed en koopovereenkomst voor de woning van de referentiepersoon en haar echtgenoot
- Identiteitsbewijs, EU disability card van het kind van de referentiepersoon alsook medische verslagen betreffende de ontwikkeling van dit kind
- Bewijs van ziekte verzekering op naam van betrokkene en haar zoon
- Facturen op naam van betrokkene en betalingsbewijzen door de referentiepersoon of haar echtgenoot: factuur van De Voorzorg dd. 09.01.2022; facturen Waterlink van maart 2021, mei 2021 en maart 2022; facturen van Engie van oktober 2020, december 2020, januari 2021, februari 2021, maart 2021, april 2021, mei 2021, juni 2021, juli 2021, september 2021, november 2021, factuur van een ambulance dienst dd. 01.12.2021, gsm factuur dd. 29.09.2021, factuur provinciebelasting dd. 31.03.2022; factuur van een medisch labo dd. 09.10.2021; betaling aan De Voorzorg dd. 20.01.2021 en 11.02.2021; betaling van huur aan de huisbaas van betrokkene voor de maand juni 2020.
- Overschrijving van de echtgenoot van de referentiepersoon aan betrokkene zelf van 16.10.2021 (500 euro), 28.03.2022 (60 euro), 16.08.2021 (167 euro), 23.09.2021 (61,25 euro), 03.11.2021 (92,50 euro), 03.11.2020 (50 euro), 30.06.2020 (25 euro).
- Verklaring van de eigenaar van de woning waar betrokkene tot 16.04.2022 stond ingeschreven, waarin wordt gesteld dat de referentiepersoon en haar echtgenoot steeds hebben ingestaan voor de betaling van de huur van betrokkene; huurovereenkomst van die woning en energieprestatiecertificaat voor die woning
- Belastingaangiften op naam van betrokkene voor inkomsten van 2019 en 2020.
- Arbeidsovereenkomsten en loonfiches van de verschillende werkgevers waar betrokkene voor heeft gewerkt sedert haar legaal verblijf in België ("A" Concept Interim; Babilou, Trixxo).
- Resultaat Maatschappelijke Oriëntatie werkjaar 2018 – 2019
- Inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands schooljaar 2019 – 2020
- Deelcertificaat Nederlands
- Attest van het OCMW waarin wordt vermeld tot 12.04.2022 nooit enige financiële hulp heeft gevraagd
- Belgisch identiteitsbewijs voor min 12 jarigen van betrokkenes zoon
- Schoolattest – onthaaljaar anderstalige nieuwkomers 2021 – 2022 op naam van betrokkenes zoon
- Sollicitatiemails van betrokkene

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij vroeg op 19.02.2019 gezinshereniging aan met haar schoonzus (datum bijlage 19ter). Reeds op 07.05.2020 werd betrokkene in Antwerpen op een afzonderlijk adres ingeschreven dan dat van de referentiepersoon. Zij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens sedert 07.05.2020, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en haar schoonzus. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke minderjarige kinderen met de referentiepersoon, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene voorgelegde stukken dat

er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft thans iets meer dan drie jaar en 4 maanden legaal in het Rijk, wat, zeker gezien haar leeftijd (34 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland. Betrokkenes echtgenoot verblijft bovendien nog in Marokko. In het kader van zijn visumaanvraag gezinshereniging verklaarde betrokkene echtgenoot dat betrokkene in april 2018 met een Spaans werkvisum de Schengenzone binnenkwam en al 5 dagen later doorreisde naar haar broer in België. Zelf voert betrokkene in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin zij bindingen heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat zij taalcursussen heeft aangevat en geslaagd was voor de cursus maatschappelijke oriëntatie. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Betrokkene toont niet aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover haar schoonzus. Betrokkenes echtgenoot verblijft nog in Marokko. Betrokkene woont thans samen met haar zoon van bijna twaalf die sedert negen maanden beschikt over een recht op verblijf in België. Betrokkenes zoon verkreeg echter het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met betrokkene. De beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene impliceert zodoende dat ook het verblijfsrecht van haar minderjarige zoon zal worden herbekeken in functie van de verblijfssituatie van betrokkene. Het verblijfsrecht van betrokkene behouden omdat haar zoon thans nog een verblijfsrecht geniet, dat hij aan haar ontleent, zou er immers toe leiden dat noch het verblijfsrecht van betrokkene, noch dat van haar zoon kan worden herbekeken, wat de finaliteit van de wet zou miskennen. Betrokkenes zoon verblijft minder dan een jaar in België en volgde tijdens het schooljaar 2021 – 2022 enkel nog onthaalklas voor andertaligen. Niets verhindert betrokkene om samen met haar zoon terug te keren naar Marokko. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain betrokkenes verblijfsrecht heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt haar recht op verblijf beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen.

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzus en haar broer. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Betrokkenes zoon verkreeg echter het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met betrokkene. De beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene impliceert zodoende dat ook het verblijfsrecht van haar minderjarige zoon zal worden herbekeken in functie van de verblijfssituatie van betrokkene. Niets verhindert betrokkene om samen haar minderjarige zoon terug te keren naar Marokko. In het land van herkomst kunnen betrokkene, haar zoon en haar echgenoot samen een nieuwe toekomst opbouwen. Betrokkenes zoon is immers minder dan 12 jaar oud en verblijft nog geen jaar in België. Dit maakt dat hij zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkenes zoon niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van zijn moeder en diens echtgenoot zal kunnen opgroeien in hun land van herkomst. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Het feit dat betrokkenes oudste zoon hier naar school zou gaan, kan niet aanzien worden als een beletsel voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waaruit zou blijken dat een scholing van haar zoon niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3; 7, tweede lid; 12; 13 en 14 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Naast een theoretische uiteenzetting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

(...)

2.

In casu heeft verzoekster een verblijfsrecht verkregen in functie van haar Nederlandse schoonzus, op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

(...)

Uit wat voorafgaat, volgt dat voor de zogenaamde 'andere familieleden' de bepalingen van hoofdstuk I inzake de 'gewone familieleden' toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de 'andere familieleden'. Specifiek wat de 'andere familieleden' in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor verweerder in de bestreden beslissing als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van verzoekster de beëindigingsgronden spelen zoals voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

3.

De bestreden beslissing beëindigt het verblijf van verzoekster op basis van artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980.

Dit artikel stelt het volgende (eigen onderlijning):

Art. 42quater.[1 § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelfgeen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4

...].4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid,

1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Het verblijf kan aldus beëindigd worden als er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de constante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030).

Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet "ne s'aligne par sur l'article 13 de la directive dès lors qu'il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l'installation commune" (eigen vertaling: "niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging"), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie.

De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was (zie in deze zin Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 267 282 van 26 januari 2022).

4.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

"Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit reeds van 07.05.2020, datum waarop betrokkene op een afzonderlijk adres werd ingeschreven dan dat van de referentiepersoon en 16.04.2022 datum waarop betrokkene zich opnieuw liet inschrijven bij de referentiepersoon.

(...)

Het feit dat betrokkene zich, onmiddellijk nadat zij het schrijven van 09.03.2022 ontving, waarin haar werd gevraagd haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het

verblijfsrecht verder kon uitoefenen, opnieuw liet domiciliëren de referentiepersoon (op 16.04.2022), doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling. Immers, louter het gegeven dat betrokkene heden opnieuw op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij plots ook ten laste is van de referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. ”

Op het moment van de bestreden beslissing is er sprake van een gezamenlijke vestiging en dus minstens sprake van een minimum aan gezinsrelatie (zie punt 3).

Dit wordt erkend door verwerende partij en blijkt uit een eenvoudige lezing van het rijksregister en de gevoegde stukken.

Er is sprake van gezamenlijke vestiging op het volgend adres: (...).

De bewoording van artikel 42quater VW is duidelijk. Het verblijf kan enkel beëindigd worden als er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Op het moment van de bestreden beslissing was er wel degelijke gezamenlijke vestiging zodat artikel 42quater, §1,4° Vreemdelingenwet niet kan worden toegepast.

De bestreden beslissing schendt daardoor artikel 42quater Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Ondergeschikt, tweede onderdeel,

1.

In feite beëindigt de beslissing het verblijf van verzoekster louter omdat zij niet langer ten laste zou zijn en er geen afhankelijkheidsband meer zou bestaan tussen haar en de schoonzus.

Nochtans wordt deze grond niet voorzien in artikel 42quater Vreemdelingenwet.

Verzoekster merkt op dat Dienst Vreemdelingenzaken een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat “er enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon” en door te stellen dat “de samenwoning niet automatisch tot gevolg heeft dat zij plots ook ten laste is van de referentiepersoon”.

Nergens in artikel 42quater Vreemdelingenwet staat te lezen dat er sprake moet zijn van een afhankelijkheidsrelatie.

De bestreden beslissing schendt daardoor artikel 42quater Vreemdelingenwet alsook de motiveringsplicht.

De beslissing dient te worden vernietigd.

2.

Bovendien merkt verzoekster op, louter ondergeschikt, dat de motivering van verwerende partij in strijd is met het Unierecht.

Artikel 42quater Vreemdelingenwet viseert de familieledenderdelanders van Unieburgers.

Voormeld artikel vormt een omzetting van de artikelen 3, 7, lid 2; 12, 13 en 14, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. 2006-2007, nr. 51-2845/001, p. 51 e.v.; zie ook bevestiging hiervan in GwH 26 september 2016, nr. 121/2013).

Daar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet primair van toepassing is op familieleden-derdelanders van Unieburgers en een omzetting vormt van bepalingen uit de richtlijn 2004/38/EG, dient dit artikel bij voorrang richtlijnconform te worden uitgelegd.

De lidstaten zijn er namelijk toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01-C-403/01, Jurispr. blz. 18835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07-C-380/07, Jurispr. blz. 1-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. 1-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, CI06/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht.

De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

3.

Verzoekster verwijst naar de interpretatie van het begrip “afhankelijkheidsrelatie” van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37), Rahman e.a. (HvJ C-83/11, 5 september 2012, punt 33) en Reyes (zaak C-423/12, 16 januari 2014, par. 20-22).

In het arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschaps- onderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35).

Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37).

Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37).

In het arrest Rahman wordt het volgende gesteld:

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „ de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven ” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met

een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook beslaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

34 In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat. althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Ook in haar arrest Reyes herhaalt het Hof van Justitie dat de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat de aanvrager verzoekt zich bij de Unieburger te mogen voegen, (zaak C-423/12 van 16 januari 2014).

Het Hof van Justitie gaat in de zaak Reyes nog verder en stelt het volgende (eigen onderlijning):

30 “In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33).

31 Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2. punt 2. sub c. van richtlijn 2004/38. ”

Dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie de noodzaak van materiele steun in het land van herkomst dient te bestaan enkel op het moment van de aanvraag gezinshereniging en dus niet meer na het verwerven van het verblijfsrecht in de lidstaat waar de Unieburger verblijft.

Verzoekster verwijst eveneens naar de Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009.(stuk 3) Dat aldus de motivatie van verwerende partij die eist “dat er no» enige vorm van afhankelijkheid dient te bestaan” in strijd is met hogervermelde rechtspraak en principes.

4.

Verwerende partij heeft een incorrecte toepassing gemaakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Door dit te doen, schendt de bestreden beslissing het artikel zelf alsook de motiveringsplicht.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Ondergeschikt, derde onderdeel,

1.

Zoals eerder gesteld kan het verblijfsrecht enkel worden beëindigd volgens artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet als er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit rechtspraak van de Raad van State recentelijk geciteerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 267 282 van 26 januari 2022) blijkt dat er sprake moet zijn van een minimum aan gezinsrelatie.

Daarmee wordt niet bedoeld dat er een permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn (RvS 24 april 1995, nr. 53.030).

Volledigheidshalve wijst verzoekster er ondergeschikt op dat er naast de gezamenlijke vestiging op zich ook sprake is van een dergelijke gezinsrelatie op het moment van de bestreden beslissing. Naar aanleiding van het schrijven van verwerende partij voegde verzoekster verschillende stukken waaruit dit duidelijk blijkt:

- Schrijven van de raadsman van verzoekster;
- Medische stukken van het kind van de referentiepersoon;
- Talrijke facturen en betalingsbewijzen door referentiepersoon;
- Talrijke geldstortingen door de referentiepersoon;
- Verklaring van huisbaas die de financiële ondersteuning bevestigt;

Dat uit het geheel van deze stukken blijkt dat er sprake is van een gezinsrelatie en dat dit conform de interpretatie van de Raad van State van artikel 42quater Vw het enige is dat telt.

Verzoekster toont aan dat:

- er samenwoning is op het moment van de bestreden beslissing;
- de referentiepersoon haar tot op heden financieel ondersteunt om te kunnen overleven;
- er hechte en stabiele familiebanden met de Unieburger bestaan.

Verzoekster heeft wel degelijk op voldoende wijze aangetoond dat er nog sprake was en is van een gezinsrel.

Dit blijkt uit de samenlezing van alle documenten.

De betaalde facturen en geldstortingen zijn objectief en verifieerbaar en deze in samenlezing met de brief van de raadsman van verzoeker, de verklaring van de huisbaas vormen wel degelijk het bewijs dat er op het moment van de bestreden beslissing nog steeds sprake is van gezamenlijke vestiging en een intense gezinsrelatie.

2.

Er dient niet te worden nagegaan of er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie (zie hoger).

Desalniettemin merkt verzoekster nog ondergeschikt op dat er tot op heden sprake is van een afhankelijkheidstoestand, en meer bepaald een financiële afhankelijkheid zoals blijkt uit de voorgelegde documenten.

Integenstelling tot de motivering van verwerende partij tonen de geldstortingen en betalingen van haar broer en schoonzus wel degelijk aan dat er nog steeds sprake is van een financiële afhankelijkheid.

Het feit dat verzoekster zich heeft geïntegreerd in België betekent niet dat er geen afhankelijkheidsband meer is. De voorgelegde stukken tonen net aan dat zij ondanks haar eigen inkomsten financieel afhankelijk is en blijft van de referentiepersoon.

Door te motiveren als volgt "zo kan uit welwilligheid aan een familielid dat wel zelf over (financiële) middelen beschikt, giften worden overgemaakt" zoekt men spijkers op laag water.

Men kan bezwaarlijk de betaling van huurgelden, van medische facturen, van facturen van de mutualiteit, van facturen van de energieleverancier,... aanzien als 'giften'.

De motivering dat 'echter nergens uit het administratief dossier blijkt dat er sedert 7/5/2020 nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat' is in strijd met de feitelijke gegevens én in strijd met de grondgedachte

van de Burgerschapsrichtlijn die er net in bestaat deze hechte en stabiele familiebanden met een Unieburger te beschermen.

Bovendien heeft verzoekster via de raadsman, alsook het referentiegezin, duidelijk aangegeven dat als er bijkomende documenten nodig waren dit steeds door de DVZ kon worden aangegeven.

Verzoekster meent dan ook dat de gegeven motieven de beslissing niet kunnen dragen waardoor er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Zeer ondergeschikt, vierde onderdeel,

1.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Indien verwerende partij het verblijfsrecht van familieleden van Unieburgers wenst te beëindigen, dient verwerende partij op een duidelijke en nauwkeurige wijze te verzoeken om alle vereiste inlichtingen mee te delen teneinde een beslissing te kunnen nemen.

Verzoekster ontvangt een brief van de DVZ waarin gevraagd wordt om volgende documenten over te maken:

‘1. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

2. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.’

Desalniettemin baseert verwerende partij onterecht (zie hoger) haar beslissing op volgende feiten (eigen onderlijning):

“Verder blijkt nergens uit het administratief dossier dat er sedertdien nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. (...) Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon.”

Gelet op artikel 42quater VW en haar zorgvuldigheidsplicht had zij redelijkerwijze de plicht verzoekster duidelijk en voldoende te informeren over de te leveren bewijsstukken, zijnde bewijzen van gezamenlijke vestiging en dus een minimum aan gezinsrelatie (zie hoger).

Het gegevens dat verzoekster ook de gezamenlijke vestiging zijnde de gezinsrelatie met de referentiepersoon diende aan te tonen wordt nergens vermeld in het schrijven van 4.4.2022. Verzoekster werd hieromtrent niet geïnformeerd.

Verwerende partij liet na om op een heldere en precieze wijze mee te delen welke inlichtingen zij nodig had om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier heeft de verzoekende partij een aanvraag tot het bekomen van verblijf in België aangevraagd in functie van haar Nederlandse schoonzus, meer bepaald als ander familielid in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij stelde ten laste te zijn van haar Nederlandse schoonzus. Voormelde wetbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werd uitvoering gegeven aan artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet voorziet verder als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat uit wat voorafgaat volgt dat voor de zogenaamde ‘andere familieleden’ de bepalingen van hoofdstuk I inzake de ‘gewone familielieden’ toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de ‘andere familieleden’. Specifiek wat de ‘andere familieleden’ in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet betreft,

is in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor de verwerende partij in de bestreden beslissing als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van de verzoekende partij de beëindigingsgronden spelen, zoals voorzien in artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

“§ 4. *Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :*

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.6. *In casu heeft de verwerende partij vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoekende partij en haar Nederlandse schoonzus in functie van wie de verzoekende partij verblijfsrecht verkreeg. Zij wijst erop dat de situatie “totaal gewijzigd” is omdat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verzoekende partij sedert 7 mei 2020 op een afzonderlijk adres werd ingeschreven dan dat van de referentiepersoon en dit tot 16 april 2022, datum waarop zij zich opnieuw liet inschrijven bij de referentiepersoon. Eveneens stelt zij vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat er sedert 7 mei 2020 nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen de verzoekende partij en haar Nederlandse schoonzus. Daarbij wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij sedert het bekomen van een legaal verblijf in België tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing onafgebroken tewerkgesteld is geweest.*

2.7. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij betoogt dat haar verblijf kan beëindigd worden als er geen gezamenlijke vestiging meer is, dat moet aangenomen worden dat met het begrip “gezamenlijke vestiging” werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie.

2.8. Zij betoogt voorts dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing sprake is van een gezamenlijke vestiging en dus minstens van een minimum aan gezinsrelatie, dat dit wordt erkend door de verwerende partij en blijkt uit een eenvoudige lezing van het Rijksregister en de gevoegde stukken, dat er sprake is van een gezamenlijke vestiging in A., dat de bewoordingen van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet duidelijk zijn, dat het verblijf enkel kan beëindigd worden indien er geen gezamenlijke vestiging meer is, dat op het moment van de bestreden beslissing er wel degelijk gezamenlijke vestiging is zodat artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegepast.

Hoewel kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij en de referentiepersoon samenwonen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en dit inderdaad ook niet wordt ontkend door de verwerende partij, vloeit hieruit geenszins voort dat er ook sprake is van een gezamenlijke vestiging. Nog daargelaten de vaststelling dat omtrent een kortstondige samenwoning na bijna twee jaar apart te hebben verbleven op een ander adres bezwaarlijk kan gesteld worden dat het gaat om een gezamenlijke vestiging, dient te worden vastgesteld dat met het begrip ‘gezamenlijke vestiging’ uit artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing en zoals de verzoekende partij overigens zelf aangeeft in haar verzoekschrift, wordt bedoeld een minimum aan (gezins)relatie. De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar zij meent – minstens verduidelijkt zij niet waaruit zou kunnen afgeleid worden – dat het enkel samenwonen op een bepaald ogenblik *ipso facto* impliceert dat er sprake is van een minimum aan gezinsrelatie.

Nu het begrip ‘gezamenlijke vestiging’ uit artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet een minimum aan (gezins)relatie veronderstelt, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden, zoals ook zal blijken uit wat volgt, dat er op het moment van de bestreden beslissing wel degelijk sprake was van een gezamenlijke vestiging zodat artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegepast.

2.9. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat aldus om te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging het van belang is om te onderzoeken of er sprake is van een zogenaamde beschermingswaardige familierelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon en dat daarin de afhankelijkheid tussen de personen een belangrijke rol speelt. *In concreto* stelt de verwerende partij vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat er sedert 7 mei 2020 nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen de verzoekende partij en haar schoonzus, dat integendeel de verzoekende partij sedert het bekomen van een legaal verblijf in België tot op heden onafgebroken is tewerkgesteld. Er wordt voorts op gewezen dat de verzoekende partij in oktober 2019, januari 2020 en juli 2021 naar Marokko reisde, dat haar minderjarige zoon op 4 juni 2021 een visum bewoog waarmee hij naar België reisde, dat het een visum gezinshereniging betrof waarbij de verzoekende partij aantoonde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen alsook dat zij op 26 juli 2021 huwde met dhr. Y.B., dat ook hij een aanvraag voor een visum gezinshereniging indiende en dat in het kader van die aanvraag werd aangetoond dat de verzoekende partij tussen november 2020 en januari 2022 aanzienlijke bedragen opstuurde naar haar echtgenoot in Marokko, dat hieruit blijkt dat zij sedert minstens mei 2020 geen deel uitmaakt van het kerngezin van haar schoonzus en dat zij sedertdien over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud alsook dat van haar zoon, om meermaals te kunnen reizen naar Marokko en om haar echtgenoot in Marokko financieel te kunnen ondersteunen. Hierbij wordt opgemerkt dat het feit dat de referentiepersoon de verzoekende partij in België occasioneel heeft ondersteund bij de betaling van facturen niet betekent dat zij al die tijd afhankelijk was van haar om in haar basisbehoeften te voorzien, dat immers uit welwillendheid aan een familielid dat wel zelf over middelen beschikt, giften kunnen worden overgemaakt en dat het feit dat zij zich opnieuw liet domiciliëren bij de referentiepersoon niet automatisch tot gevolg heeft dat zij plots ook ten laste is van haar schoonzus. Deze vaststellingen leiden tot de conclusie dat “*Overeenkomst art. 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 (...) daarom het verblijfsrecht van betrokkene (kan) beëindigd worden*” nu er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging.

2.10. De verzoekende partij argumenteert dat de bestreden beslissing het verblijf in feite beëindigt louter omdat zij niet langer ten laste zou zijn en er geen afhankelijkheidsband meer zou bestaan tussen haar en haar schoonzus, dat deze grond nochtans niet voorzien is in artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat er enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen haar en haar schoonzus en door te stellen dat de samenwoning niet

automatisch tot gevolg heeft dat zij plots ook ten laste is van haar schoonzus, dat nergens in artikel 42^{quater} staat te lezen dat er sprake moet zijn van een afhankelijkheidsrelatie. Zij meent ook dat de motivering in strijd is met het Unierecht, dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet richtlijnconform moet worden uitgelegd nu het de omzetting vormt van de artikelen 3; 7, tweede lid; 12; 13 en 14, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Zij verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (hierna: het Hof) in de zaken *Jia* (C-1/05 van 9 januari 2007), *Rahman e.a.* (HvJ C-83/11 van 5 september 2012) en *Reyes* (C-423/16 van 16 januari 2014) betreffende de interpretatie van het begrip “afhankelijkheidsrelatie” en betoogt dat in *Jia* wordt gesteld dat *“de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschaps- onderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot”*, dat om vast te stellen of de familieleden ten laste zijn, volgens het Hof moet beoordeeld worden of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, dat benadrukt wordt dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in het herkomstland op het moment dat zij verzoeken om gezinshereniging met de Unieburger, waarna zij ook paragrafen citeert uit het arrest *Rahman e.a.* en stelt dat ook in het arrest *Reyes* gesteld wordt dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in het herkomstland op het moment dat zij verzoeken om gezinshereniging met de Unieburger, dat dit arrest ook verder gaat waar gesteld wordt dat het eventueel niet langer ten laste zijn van de Unieburger wanneer het verblijfsrecht eenmaal verkregen werd, niet van invloed kan zijn op de uitlegging van de voorwaarde van het ten laste zijn als bedoeld in artikel 2, punt 2, c, van de richtlijn 2004/38/EG. De verzoekende partij meent dat volgens de rechtspraak van het Hof de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst dient te bestaan enkel op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging en niet meer na het verwerven van het verblijfsrecht in de lidstaat waar de Unieburger verblijft. Zij verwijst hiervoor eveneens naar de Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009. Concluderend stelt zij dat de vereiste dat er nog enige vorm van afhankelijkheid dient te bestaan in strijd is met voormelde rechtspraak en dat aldus een incorrecte toepassing werd gemaakt van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit artikel 42^{quater}, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de Belgische wetgever, naast (onder meer) het vertrek van de Unieburger uit het Rijk (2°), ook heeft voorzien dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelander-familielid indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging in België (4°). Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het loutere gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen ‘vergezellen’ of ‘zich voegen bij’ moeten worden begrepen in die zin dat er een ‘gezinscel’ ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een (permanente) samenwoning niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

Zoals blijkt heeft het Hof in zijn arrest *Rahman e.a.* aangaande het onderscheid tussen kernfamilieleden en andere familieleden geoordeeld als volgt:

“19 Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‘familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09–C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).”

Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in de *Rahman*-zaak blijkt duidelijk dat een familielid dat onder de definitie van artikel 2 van de richtlijn 2004/38/EG valt zich rechtstreeks kan beroepen op de richtlijn. Dat is evenwel anders waar het gaat om “andere familieleden” die conform artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG enkel recht hebben om hun binnenkomst en verblijf “vergemakkelijkt” te zien.

De richtlijn 2004/38/EG bedeeft hen niet rechtstreeks met enig recht op binnenkomst of verblijf. Het enige recht waarop zij aanspraak kunnen maken bestaat erin dat hun aanvraag gunstiger behandeld wordt dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen en op zo een manier dat artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG niet van haar effectiviteit wordt ontdaan.

Hoewel het in de zaak *Rahman an sich* voorts niet ging over de positie van een ander familielid eenmaal een verblijfsrecht is toegekend in de gastlidstaat en niet handelt over het verder verblijf of zelfs het duurzaam verblijf van een ander familielid, is deze zaak wel degelijk relevant, gelet op de vragen 5 en 6 die voorgelegd werden aan het Hof:

“5) Kan een lidstaat bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de relatie van afhankelijkheid in de zin van artikel 3, lid 2, van [richtlijn 2004/38] van een dergelijk ander familielid om te voorkomen dat deze afhankelijkheid wordt voorgewend of onnodig is, teneinde een vreemdeling in staat te stellen op het grondgebied van die lidstaat te verblijven of verder te verblijven?”

6) Moet het andere familielid dat zich voor de toelating [tot verblijf] in de lidstaat erop beroept dat hij ten laste is, verder voor een bepaalde of onbepaalde tijd in het gastland ten laste blijven voor de afgifte of de vernieuwing van een verblijfskaart krachtens artikel 10 van [richtlijn 2004/38] en, zo ja, hoe moet hij aantonen dat hij ten laste is?”

Het Hof beantwoordde de vijfde en zesde vraag als volgt:

“40 Derhalve moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van hun beoordelingsmarge bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen in artikel 3, lid 2 eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 met betrekking tot afhankelijkheid, en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

41 Met zijn zesde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de afgifte van de verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 van richtlijn 2004/38 afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan.

42 Dienaangaande zij opgemerkt dat, wat de afgifte van de in richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart betreft, de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven.

43 Wat de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde aanvragers betreft, bepaalt artikel 10 dat deze met name „een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit [de afhankelijkheid] van de burger van de Unie blijkt” moeten overleggen.

44 Vastgesteld moet worden dat de wetgever met deze bepaling en ook met andere bepalingen van richtlijn 2004/38 geen antwoord heeft gegeven op de vraag of aan familieleden van een burger van de Unie, die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn vallen en die om de afgifte van een verblijfskaart verzoeken op overlegging van een in hun land van herkomst afgegeven document waaruit hun afhankelijkheid ten aanzien van die burger van de Unie blijkt, deze verblijfskaart kan worden geweigerd op grond dat hun afhankelijkheid van deze burger is opgehouden na hun binnenkomst in het gastland.

45 De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.”

Nu de richtlijn 2004/38/EG niet voorziet in enig recht op binnenkomst en verblijf voor een “*ander familielid*” maar enkel voorziet dat hun binnenkomst en verblijf “*vergemakkelijkt*” wordt kan ook niet blijken – zoals de verzoekende partij voorhoudt – dat de vraag of na de toekenning van het verblijf aan een ander familielid dit ander familielid verder afhankelijk moet blijven van de Unieburger binnen de werkingssfeer van de richtlijn 2004/38/EG valt en dus beheerst wordt door de richtlijn 2004/38/EG. Het loutere feit dat een “*ander familielid*” in de zin van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG verblijfsrecht verkrijgt, maakt niet dat dit ander familielid vanaf dan moet aanzien worden als familielid in de zin van artikel 2 van de richtlijn. De Raad herhaalt hetgeen gesteld in de *Rahman*-zaak, meer bepaald dat “*De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.*” Daaruit volgt eveneens dat de vraag of het behoud van het verblijfsrecht afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de afhankelijkheidstoestand verder blijft bestaan in de gastlidstaat niet binnen de werkingssfeer van de richtlijn valt, minstens toont de verzoekende partij niet anderszins aan.

Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet “*ne s’aligne par sur l’article 13 de la directive dès lors qu’il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l’installation commune*” (eigen vertaling: “*niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging*”), waarmee werd bedoeld het bestaan van een gezinsrelatie. De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet wanneer deze zoals *in casu* wordt toegepast op ‘andere familieleden’ binnen de werkingssfeer van de richtlijn 2004/38/EG valt.

Er blijkt aldus niet dat de verwerende partij artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet verkeerd toepast door te stellen dat een einde kan worden gemaakt aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij binnen de eerste vijf jaar na de toekenning ervan wanneer blijkt dat verzoekende partij niet langer gezamenlijk gevestigd is met de Unieburger.

Daarenboven blijkt ook niet dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet de effectiviteit van de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG ondermijnt.

De Raad herhaalt nogmaals dat wat betreft het begrip “*gezamenlijke vestiging*” blijkens de rechtspraak van de Raad van State het moet gaan om een minimum aan (gezins-)relatie. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen ‘*vergezellen*’ of ‘*zich voegen bij*’ moeten worden begrepen in die zin dat er een ‘*gezinscel*’ ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwoning niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044). Nu het gaat om de beoordeling van de gezinscel/gezinsrelatie tussen meerderjarige verwanten (*in casu* schoonzussen) kan de Raad de verzoekende partij ook niet volgen dat de verwerende partij een voorwaarde zou toevoegen aan de wet door te vereisen dat er enige vorm van afhankelijkheid moet zijn tussen haarzelf en haar schoonzus. Dergelijke interpretatie over de gezinsrelatie is ook conform aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Om te kunnen spreken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) tussen meerderjarige verwanten zoals *in casu*, volstaat het immers niet dat er sprake is van gewone affectieve banden, maar moeten bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond (EHRM, 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM, 2003, *Kwakyie-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96).

In het arrest *Rahman* heeft het Hof van Justitie ook duidelijk gesteld dat het doel van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG in het handhaven van de gezinseenheid in ruime zin ligt door het vergemakkelijken van de binnenkomst en het verblijf van personen die niet onder de definitie van familielid in de zin van artikel 2, (2) van de richtlijn vallen maar die niettemin hechte en stabiele familiebanden onderhouden met de Unieburger op grond van specifieke feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid (eigen onderlijning). Er kan aldus niet redelijk betwist worden dat een belangrijk onderdeel van hechte en stabiele familiebanden financiële afhankelijkheid betreft.

De weigering van een gastlidstaat om een “*ander familielid*” van een Unieburger toe te staan deze Unieburger te vervoegen in de gastlidstaat zal de Unieburger mogelijks ontmoedigen om verder in de gastlidstaat te verblijven en hem aanzetten om uit de gastlidstaat te vertrekken ten einde een gezinsleven te kunnen leiden in een andere lidstaat of een derde land. Het doel en de verantwoording van het vergemakkelijken van de toegang en het verblijf van andere familieleden van Unieburgers ligt dan ook in de ondersteuning van de uitoefening van de eigen rechten van de Unieburgers.

Zoals blijkt uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet het ander familielid “*in het land van herkomst, ten laste zijn*” van de Unieburger en moet het ander familielid de Unieburger begeleiden of zich bij hem voegen (artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 40bis van de Vreemdelingenwet).

Conform artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet kan voorts het verblijfsrecht binnen de vijf jaar na toekenning ervan beëindigd worden wanneer er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

De Raad herhaalt dat het begrip gezamenlijke vestiging inhoudt dat er niet zozeer sprake moet zijn van een permanente samenwoning maar wel van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband. In het geval van meerderjarige verwanten is het – eveneens in het licht van de rechtspraak van het EHRM inzake meerderjarige verwanten en ook gelet op de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG – geenszins kennelijk onredelijk dat geëist wordt dat een bijzondere afhankelijkheidsrelatie aangetoond wordt en dat gewone affectieve banden niet volstaan.

Door het begrip “*gezamenlijke vestiging*” also te interpreteren, wordt ook geen afbreuk gedaan aan de doelstellingen van de richtlijn 2004/38/EG. De verplichtingen die rusten op gastlidstaten wat betreft “*andere familieleden*” worden uitgelegd in punt 6 in de richtlijn:

“Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

De verplichtingen ten aanzien van “*andere familieleden*” in de zin van artikel 3, tweede lid zijn duidelijk beperkter dan de verplichtingen ten aanzien en rechten van familieleden in de zin van artikel 2. In *Rahman* maakte het Hof onder punt 32 duidelijk dat de doelstelling van die bepaling erin bestaat “*de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen*” (eigen onderlijning). De erkenning in *Rahman* dat artikel 3, tweede lid bedoeld is ervoor te zorgen dat hechte en stabiele familiebanden met een Unieburger vanwege specifieke feitelijke omstandigheden zoals financiële afhankelijkheid verder kunnen onderhouden worden, is belangrijk. Het suggereert immers dat op zijn minst één onderdeel van hechte en stabiele familiebanden financiële afhankelijkheid betreft.

Lidstaten beschikken over een ruime appreciatiebevoegdheid wat betreft de factoren waarmee ze rekening kunnen houden bij de beoordeling van aanvragen voor binnenkomst en verblijf van “*andere familieleden*” en in de uitoefening van die appreciatiebevoegdheid mogen lidstaten specifieke vereisten stellen wat betreft de aard en de duur van de afhankelijkheid ten einde zich ervan te vergewissen dat de afhankelijkheidssituatie echt en stabiel is.

In het licht daarvan is het geenszins kennelijk onredelijk dat – wanneer blijkt dat het ander familielid niet meer gezamenlijk gevestigd is met de Unieburger omdat niet blijkt dat er nog sprake is van enige afhankelijkheid – het verblijf van het ander familielid beëindigd wordt. Door het verblijf van het ander familielid in dat geval te beëindigen wordt ook geen afbreuk gedaan aan de doelstelling van de richtlijn nu in dat geval niet blijkt dat de Unieburger verhindert wordt in de uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf. De beëindiging van het verblijfsrecht van het ander familielid in dat geval ontmoedigt de Unieburger immers niet om verder te verblijven in de gastlidstaat.

De vereiste dat er aldus nog sprake moet zijn van een gezamenlijke vestiging en het ander familielid aldus nog een afhankelijkheidsband moet hebben met de Unieburger is in overeenstemming met de grondgedachte van de richtlijn die erin bestaat hechte en stabiele familiebanden met een Unieburger te beschermen.

Nu uit het gestelde in de zaak *Rahman* blijkt dat een duidelijk onderscheid gemaakt wordt tussen familieleden die vallen onder de definitie van artikel 2 van richtlijn 2004/38/EG en andere familieleden die vallen onder artikel 3, tweede lid van de richtlijn en niet blijkt dat de vraag of het ander familielid wiens verblijf vergemakkelijkt werd verder afhankelijk moet blijven van de Unieburger in de gastlidstaat binnen de werkingssfeer van de richtlijn valt, maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de beoordeling in de zaak *Reyes* waar het gaat over familieleden in de zin van artikel 2 van de richtlijn die niet mogen verhindert worden een activiteit als werknemer of zelfstandige uit te oefenen eenmaal verblijfsrecht werd erkend naar analogie kan toegepast worden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de desbetreffende overwegingen in het arrest *Reyes* op haar situatie naar analogie van toepassing zijn en dat de verwerende partij het begrip “*gezamenlijke vestiging*” niet zou mogen interpreteren in de zin dat de verzoekende partij moet aantonen dat er nog een afhankelijkheidsband bestaat met haar Nederlandse schoonzus ten einde haar verblijf binnen de eerste vijf jaar na de toekenning ervan te kunnen behouden. Ook haar verwijzing naar de Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 kan niet tot een ander oordeel leiden.

2.12. Betreffende de gezinsrelatie en de afhankelijkheidsband motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“Echter, nergens uit het administratief dossier blijkt echter dat er sedert 07.05.2020 nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene legde naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen documenten voor waaruit blijkt dat zij sedert het bekomen van een legaal verblijf in België tot op heden onafgebroken tewerkgesteld is geweest bij verschillende werkgevers (“A” Concept Interim; Babilou, Trixxo). De advocaat van betrokkene beweert dat betrokkene enkel verhuist is omwille van het feit dat het zoontje van de referentiepersoon autisme heeft en dat betrokkene ondanks haar verhuis volledig afhankelijk bleef van de referentiepersoon en haar echtgenoot en dat de betaling van de huishuur, bijkomende kosten voor nutsvoorzieningen, medische kosten bijna volledig door hen werden voldaan. Om dit te staven werden een aantal facturen op naam van betrokkene en betalingsbewijzen hiervan door de referentiepersoon of haar echtgenoot voorgelegd (factuur van De

Voorzorg dd. 09.01.2022; facturen Waterlink van maart 2021, mei 2021 en maart 2022; facturen van Engie van oktober 2020, december 2020, januari 2021, februari 2021, maart 2021, april 2021, mei 2021, juni 2021, juli 2021, september 2021, november 2021; factuur van een ambulance dienst dd. 01.12.2021; gsm factuur dd. 29.09.2021; factuur provinciebelasting dd. 31.03.2022; factuur van een medisch labo dd. 09.10.2021; betalingen aan De Voorzorg dd. 20.01.2021 en 11.02.2021; betaling van huur aan de huisbaas van betrokkene voor de maand juni 2020). De verklaring van de eigenaar van de woning waar betrokkene van 07.05.2020 tot 16.04.2022 stond ingeschreven, waarin wordt gesteld dat de referentiepersoon en haar echtgenoot steeds hebben ingestaan voor de betaling van de huur van betrokkene, kan niet aanvaard worden als bewijs aangezien deze bewering buiten één betaling van huur voor de maand juni 2020, niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden. Verder werden ook overschrijvingen vanwege de referentiepersoon of haar echtgenoot aan betrokkene voorgelegd: dd. 16.10.2021 (500 euro), dd. 28.03.2022 (60 euro), dd. 16.08.2021 (167 euro), dd. 23.09.2021 (61,25 euro), dd. 03.11.2021 (92,50 euro), dd. 03.11.2020 (50 euro), dd. 30.06.2020 (25 euro). Betrokkene legde eveneens met betrekking tot het kind van de referentiepersoon een identiteitsbewijs, een EU disability card alsook medische verslagen betreffende de ontwikkeling van dit kind voor.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt evenwel dat betrokkene in oktober 2019, januari 2020 en juli 2021 naar Marokko reisde waar zij op 26.07.2021 huwde met Dhr Y.B. (...) (geboren op 01.02.1985). Op 21.01.2021 werd reeds een visum gezinshereniging ingediend voor betrokkenes zoon uit een eerder huwelijk, A.M.A. (...) geboren op 06.09.2010 (RRN (0) (...)). Betrokkene toonde hierbij aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Op 04.06.201 werd aan betrokkenes zoon een D visum afgeleverd, waarmee hij naar België reisde. Op 20.10.2021 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitsbewijs voor minder dan 12 jaren. Op 01.02.2022 werd eveneens een visum gezinshereniging ingediend door betrokkenes echtgenoot Dhr. B. (...). In het kader van deze aanvraag werd onder meer aangetoond dat betrokkene zelf tussen november 2020 en januari 2022 aanzienlijke geldbedragen opstuurde naar haar echtgenoot in Marokko dd. 12.11.2020 (7286,36 Dirham), 03.12.2020 (1065 Dirham), 18.01.2021 (4289 Dirham), 28.01.2021 (1065 Dirham), 05.02.2021 (585 Dirham), 19.02.2021 (1786,470 Dirham), 24.03.2021 (997 Dirham) 14.04.2021 (1274 Dirham). Uit deze vaststellingen kan worden geconcludeerd dat betrokkene sedert minstens mei 2020 geen deel uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon en dat zij sedertdien over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud alsook dat van haar zoon, om meermaals te kunnen reizen naar Marokko en om haar echtgenoot in Marokko financieel te kunnen ondersteunen. Het feit dat betrokkenes broer en diens echtgenote (de Nederlandse referentiepersoon) betrokkene in België occasioneel hebben ondersteund bij de betaling van facturen betekent niet dat betrokkene al die tijd afhankelijk was van hen om te voorzien in haar basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid dat wel zelf over (financiële) middelen beschikt, giften worden overgemaakt. Het feit dat betrokkene zich, onmiddellijk nadat zij het schrijven van 09.03.2022 ontving, waarin haar werd gevraagd haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, opnieuw liet domiciliëren bij de referentiepersoon (op 16.04.2022), doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling. Immers, louter het gegeven dat betrokkene heden opnieuw op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij plots ook ten laste is van de referentiepersoon."

Door louter te betogen dat er wel degelijk ook sprake is van een gezinsrelatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dat zij verschillende stukken voegde waaruit dit duidelijk blijkt, namelijk een schrijven van haar raadsman, medische stukken van het kind van de referentiepersoon, talrijke facturen en betalingsbewijzen door de referentiepersoon, talrijke geldstortingen door de referentiepersoon en een verklaring van de huisbaas die de financiële ondersteuning bevestigt, en voorts te stellen dat uit het geheel van deze stukken blijkt dat er sprake is van een gezinsrelatie, dat er hechte en stabiele familiebanden met de Unieburger bestaan, dat zij wel degelijk op voldoende wijze heeft aangetoond dat er nog sprake was en is van een gezinscel, dat dit blijkt uit de samenlezing van alle documenten, dat de betaalde facturen en geldstortingen objectief en verifieerbaar zijn en deze in samenlezing met de brief van de raadsman en de verklaring van de huisbaas wel degelijk het bewijs vormen dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds sprake is van gezamenlijke vestiging en een intense gezinsrelatie, blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met voornoemde motieven maar slaagt zij er niet in deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Uit voornoemde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij het schrijven van haar raadsman, de medische stukken betreffende het kind van de referentiepersoon, de facturen en betalingsbewijzen door de referentiepersoon, de geldstortingen door de referentiepersoon en de verklaring van de huisbaas die de financiële ondersteuning bevestigt in overweging heeft genomen alsook de redenen heeft weergegeven waarom deze stukken niet aantonen dat er sedert 7 mei 2020 nog sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Waar zij stelt dat zij aantoonst dat er samenwoont is op het ogenblik van de bestreden

beslissing, wordt dit geenszins betwist in de bestreden beslissing. Echter wordt, terecht zo blijkt uit wat voorafgaat, geoordeeld dat het loutere gegeven dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing opnieuw op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij plots ook ten laste is van de referentiepersoon, dat zich opnieuw domiciliëren bij de referentiepersoon geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij sedert mei 2020 geen deel uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon en dat zij sedertdien over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud en dat van haar zoon en om haar echtgenoot in Marokko financieel te kunnen ondersteunen.

Waar zij stelt dat de referentiepersoon haar tot op heden financieel ondersteunt om te kunnen overleven, kan zij gedeeltelijk gevolgd worden. Zo blijkt ook uit de motieven van de bestreden beslissing dat niet wordt ontkend dat de verzoekende partij occasioneel financieel werd gesteund door de referentiepersoon. Er blijkt voorts niet dat betreffende de betaalde facturen en geldstortingen gesteld wordt dat deze niet objectief en/of verifieerbaar zouden zijn. Echter kan de verzoekende partij niet gevolgd worden dat de financiële steun nodig was om te kunnen overleven. Zo wordt ook in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het feit dat zij financieel ondersteund werd door de referentiepersoon *“(niet) betekent (...) dat betrokkene al die tijd afhankelijk was van hen om te voorzien in haar basisbehoeften”* en wordt verduidelijkt dat *“(...) uit welwillendheid aan een familielid dat wel zelf over (financiële) middelen beschikt, giften (kunnen) worden overgemaakt.”*

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij meent dat er tot op heden sprake is van een afhankelijkheidstoestand, dat een financiële afhankelijkheid blijkt uit de voorgelegde stukken, dat in tegenstelling tot wat gemotiveerd wordt, de geldstortingen en betalingen door haar schoonzus wel degelijk aantonen dat er nog steeds sprake is van een financiële afhankelijkheid. Een financiële ondersteuning van de referentiepersoon aan een familielid heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn of een financiële bijdrage worden gedaan – vb. door het betalen van energiefacturen – daar de eigen financiële middelen van het familielid niet gebruikt worden of gebruikt worden voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn om in het eigen levensonderhoud te voorzien. De afhankelijkheid van de verzoekende partij van de referentiepersoon moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat door te motiveren *“zo kan uit welwillendheid aan een familielid dat wel zelf over (financiële) middelen beschikt, giften worden overgemaakt”* spijkers op laag water worden gezocht en dat men bezwaarlijk betaling van huurgelden, medische facturen, facturen van de mutualiteit en van de energieleverancier kan aanzien als ‘giften’.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het feit dat zij zich geïntegreerd heeft in België niet betekent dat er geen afhankelijkheidstoestand meer is, kan zij gevolgd worden. Integratie en zelf eigen inkomsten betekent niet *ipso facto* dat er geen afhankelijkheidstoestand meer bestaat. In de bestreden beslissing wordt echter gemotiveerd waarom *in casu* geen sprake meer is van een afhankelijkheidstoestand, met name omdat de verzoekende partij sedert minstens mei 2020 geen deel meer uitmaakt van het kerngezin van haar schoonzus en dat zij sedertdien over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud alsook dat van haar zoon, om meermaals te kunnen reizen naar Marokko en om haar echtgenoot in Marokko financieel te kunnen ondersteunen. Hoewel zij aldus kon en kan rekenen op een financiële bijdrage van de referentiepersoon kan zij, gelet op wat voorafgaat, niet gevolgd worden dat de voorgelegde stukken net aantonen dat zij ondanks haar eigen inkomsten financieel afhankelijk is en blijft van de referentiepersoon.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering dat niet blijkt dat er sedert 7 mei 2020 nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat in strijd is met de feitelijke gegevens en in strijd met de richtlijn 2004/38/EG die er net in bestaat deze hechte en stabiele familiebanden met de Unieburger te beschermen.

2.13. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat zij via haar raadsman, alsook het referentiegezin, duidelijk heeft aangegeven dat als er bijkomende documenten nodig waren dit steeds kon worden aangegeven, dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren, dat indien zij het verblijfsrecht van familieleden van de Unieburgers wenst te beëindigen zij op een duidelijke en nauwkeurige wijze dient te verzoeken om alle vereiste inlichtingen mee te delen teneinde een beslissing

te kunnen nemen, dat zij een brief ontving van de verwerende partij waarin werd gevraagd desgevallend bewijzen van een schrijnende situatie voor te leggen en/of bewijzen van humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de bestreden beslissing zich echter baseert op het feit dat niet enige vorm van afhankelijkheid blijkt uit het administratief dossier, dat de verwerende partij redelijkerwijze de plicht had om haar duidelijk en voldoende te informeren over de te leveren bewijsstukken, zijnde de bewijzen van gezamenlijke vestiging en dus een minimum aan gezinsrelatie. Zij betoogt dat het gegeven dat zij ook de gezamenlijke vestiging, zijnde de gezinsrelatie met de referentiepersoon, diende aan te tonen nergens wordt vermeld in het schrijven van de verwerende partij, dat zij hieromtrent niet geïnformeerd werd, dat de verwerende partij naliet om op een heldere en precieze wijze mee te delen welke inlichtingen zij nodig had om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

2.14. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een volgend schrijven heeft ontvangen van het bestuur:

“Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen, (...). Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst aan de voorwaarden in deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1.Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 en 405 van het Strafwetboek.

2.In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+kaart.”

Uit de bewoordingen van voormeld schrijven, meer bepaald: *“Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen”*, blijkt duidelijk dat het bestuur de verzoekende partij erop wijst dat omdat er geen gezamenlijke vestiging meer voorligt met de referentiepersoon, het verder verblijf van de verzoekende partij in vraag wordt gesteld. De verzoekende partij kan aldus niet laten uitschijnen dat *“de gezamenlijke vestiging”* met de referentiepersoon niet als een pertinent gegeven uit de brief naar voren kwam. Verder wordt in het schrijven ook duidelijk gesteld dat elementen met betrekking tot haar gezinssituatie relevant zijn in de beoordeling. De verzoekende partij kan aldus niet voorhouden dat niet vermeld wordt dat de gezinsrelatie diende aangetoond te worden.

Daarnaast dient ook vastgesteld te worden dat de verzoekende partij het klaarblijkelijk ook zo begrepen heeft nu zij stukken heeft overgemaakt teneinde te pogen, zoals blijkt uit onderhavig verzoekschrift, het alsnog voorhanden zijn van een gezamenlijke vestiging aan te tonen. Zo worden onder meer bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij en bewijzen van het betalen van facturen en van de huur door de referentiepersoon bijgebracht door de verzoekende partij naar aanleiding van het schrijven van 9 maart 2022.

Daarenboven, voor zover de verzoekende partij in haar betoog dienaangaande wel gevolgd zou kunnen worden, *quod non*, dan nog toont zij niet aan dat zij stukken had kunnen overmaken die toelieten vast te stellen dat er wel degelijk nog sprake was van gezamenlijke vestiging met haar schoonzus.

Naast het feit dat de verzoekende partij via het schrijven van 9 maart 2022 wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld alle nuttige informatie die van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming over te maken aan het bestuur, waarmee de finaliteit van het hoorrecht werd gerespecteerd, maakt zij daarnaast ook niet aannemelijk dat zij nog andere elementen had kunnen aanbrengen die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht wordt ook om die reden niet aangetoond.

2.15. Met haar kritiek slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met haar Nederlandse schoonzus en om die reden het verblijf wordt beëindigd nu zij ook niet aangetoond heeft onder de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, §4, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet te vallen. Zij betwist evenmin op concrete wijze de vaststellingen inzake de humanitaire elementen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

2.16. De verzoekende partij maakt een schending van de door haar in haar enig middel aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het middel is, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER